

Likti tvirtiems pasipriešinimo metu

Atsimitimas Kirtlande: būtinybė ištikimai sekti Bažnyčios vadovais

1837 m. Kirtlande, Ohajuje, esantys šventieji patyrė finansinių sunkumų. Norėdami padėti šventiesiems būti finansiškai savarankiškesniems, Džozefas Smitas ir kiti Bažnyčios vadovai įkūrė į banką panašią bendrovę, pavadintą „Kirtlando saugumo bendrija“. Dėl tuo metu ištikusios ekonominės krizės daugybė Jungtinėse valstijose buvusių bankų žlugo. 1837 m. rudenį žlugo ir „Kirtlando saugumo bendrija“. Du šimtai banko investuotojų prarado beveik viską, didžiausių nuostolių patyrė Džozefas Smitas. Nors „Kirtlando saugumo bendrija“ nebuvo finansuojama Bažnyčios, kai kurie šventieji laikė ją Bažnyčios arba Pranašo banku ir dėl savo finansinių problemų kaltino Džozefą Smitą. Kai kurie net pradėjo jį vadinti puolusiu pranašu. Buvo daug tokių, kurie, nepaisydami dėl banko žlugimo prarastų pinigų, išlaikė tikėjimą ir liko ištikimi Pranašui.

Tarp daugybės šventųjų pasklido atsimitimo ir kaltų ieškojimo dvasia. Iki 1838 m. birželio Bažnyčią paliko maždaug 200 ar 300 atsimitėlių, tarp kurių buvo keturi Apaštalai, trys Mormono Knygos liudytojai ir vienas Pirmosios Prezidentūros narys. Vis dėlto dauguma šventųjų atlaikė šį tikėjimo išbandymą panašiai kaip tai padarė Brigamas Jangas. Juos sustiprino Viešpats, ir jie išlaikė liudijimus. Kai kurie šiuo atsimitimo laikotarpiu palikę Bažnyčią vėliau sugrįžo ir pageidavo vėl prisijungti prie Viešpaties Bažnyčios. Tarp jų buvo Oliveris Kauderis, Martinas Harisas, Lukas Džonsonas ir Frederikas G. Viljamsas.

Šių sunkumų Kirtlande įkarštyje keletas atsimitėlių reikalavo Džozefo Smito gyvybės. 1838 m. sausio 12 d. dvasios perspėtas jis išvyko drauge su Sidniu Rigdonu. Priešai juos persekiojo dienų dienas, tačiau juos saugojo Viešpats. 1838 m. kovo 14 d. jie su šeimomis atkeliavo į Far Vestą.

Aptarkite su mokiniais šiuos klausimus:

- Kokius principus, susijusius su tuo, kaip reaguoti į patiriamą pasipriešinimą, įžvelgiate šiuose įvykiuose? Ko iš šių įvykių galime pasimokyti apie tai, kaip reaguoti į pasipriešinimą Bažnyčiai?
- Ką galime daryti, kad liktume ištikimi Bažnyčios vadovams net tuomet, kai kiti žmonės juos kritikuoja?
- Kaip buvote palaiminti dėl to, kad sekėte pranašu?

Nesutarimai šiauriniame Misūryje. Mokymasis gerai ištverti pasipriešinimą

1837 ir 1838 m. kai kurie nepatenkinti ir iš Bažnyčios pašalinti nariai, gyvenantys tarp šventųjų Far Veste, pradėjo kelti bylas prieš Bažnyčią ir jos vadovus ir persekioti Bažnyčią. 1838 m. birželį Sidnis Rigdonas pasakė aršią kalbą, kuri vėliau buvo pavadinta „Salt sermon“ (liet. Druskos pamokslas). Jis rėmėsi Mato 5:13 teigdamas, kad kai druska praranda savo skonį, ji niekam netinka, ir belieka ją išmesti, t. y. Bažnyčią palikusieji turėtų būti išmesti iš šventųjų tarpo. Praėjus dviem savaitėms, liepos 4 d., Sidnis Rigdonas kalbėdamas pažadėjo, kad šventieji ginsis, net jei tai reikštų „sunaikinimo karą“. Nors šios dvi kalbos iš pažiūros prieštaravo Viešpaties nurodymui siekti taikos (DS 105:38), jos abi buvo išspausdintos ir sukėlė didelį nerimą tarp Bažnyčiai nepriklausančių žmonių.

Tuo metu naujai atsivertusysis, vardu Samsonas Avardas, įkūrė slaptomis priesaikomis paremtą užpuolikų gaują, pavadinimu „Danitai“. Avardas nurodė jiems vogti ir plėšti misūriečius, sakdamas, kad tai padės statyti Dievo karalystę. Avardas įtikino savo pasekėjus, kad šie nurodymai atėjo iš Pirmosios Prezidentūros. Vėliau, tiesai paaiškėjus, Avardas buvo pašalintas iš Bažnyčios. Avarado veiksmai stipriai pakenkė Bažnyčios vardui ir paskatino Pranašo įkalinimą Liberčio kalėjime.

1838 m. spalį vykusio Bažnyčios narių ir Misūrio atsargos kariuomenės susirėmimo metu žuvusiųjų buvo abiejose pusėse. Perdėtos šio susirėmimo ataskaitos pasiekė Misūrio gubernatorių Lilburną V. Bogsą, kuris išleido tai, kas vėliau buvo pavadinta sunaikinimo aktu, pagal kurį: „Su mormonais turi būti elgiama kaip su priešais ir, esant reikalui, vardan viešos ramybės jie turi būti išnaikinti arba išvaryti iš valstijos“ (cituota iš *History of the Church*, 3:175). Netrukus po to, Far Vestą apsupo atsargos kariuomenė, kuri buvo penkis kartus didesnė už tenykštę šventųjų grupę. Džozefas Smitas ir kiti Bažnyčios vadovai buvo įkalinti Liberčio kalėjime, kuriame liko visą žiemą. Likę šventieji buvo priversti išvykti iš valstijos.

Aptarkite su mokiniais šiuos klausimus:

- Ko apie tinkamą pasipriešinimo ištverimą galime išmokti iš šių įvykių?
- Kodėl svarbu, kad visi sektume Gelbėtojo pavyzdžiu su spaudimų ir pasipriešinimo metu? Kas nutiko su šventaisiais šiauriniame Misūryje dėl to, kad jie to nedarė?
- Kada esate matę, kaip kito žmogaus žodžiai ar veiksmai teigiamai paveikė kažkieno požiūrį į Bažnyčią?

